

Montserrat Abelló

ESCRIURE: PASSIÓ O NECESSITAT DE SOBREVUIRE

Quan em pregunten per què escric, en el meu cas poesia, la meua resposta es basa en dos fets primordials que són l'essència de la meua poètica.

Primer - Per una necessitat d'expressar-me

De dir tot allò que m'emociona, colpeix, neguiteja a partir de dues preguntes que ens fem, que no hem deixat de fer-nos des de la prehistòria: qui som?, on anem? que es tradueix en buscar el perquè de tant dolor, de tanta injustícia, tanta ignomínia; contrastat pel goig de viure i de copsar el meravellós del món que ens envolta.

Segon - Pel meu amor a les paraules

Des de sempre m'ha fascinat el seu so, el seu ritme intern, el seu significat profund. Per això quan en un moment donat vaig sentir aquella necessitat d'expressar-me a què m'he referit primer, vaig fer-ho escrivint poesia. Però no a base de mètriques i rimes, com havia intentat fer-ho abans, sinó partint de la paraula nua, del seu pes i densitat.

I vaig sentir com em fluïen "vives" a les mans, seguint el seu propi ritme, impulsades pel que jo sentia. El resultat en va ser el meu primer llibre, *Vida Diària* (1963), al que en seguirien d'altres, tots inclosos a *Al cor de les paraules - Obra poètica 1963-2002*, al que seguirà aviat *Memòria de tu i de mi* (2006). Així, durant aquests més de quaranta anys, no he deixat d'escriure poesia i de traduir-ne. I aquesta meua manera de versificar, primer intuïtiva, em fou feliçment corroborada a través d'autores tan importants com Sylvia Plath, Anne Sexton, Adrienne Rich i tants i tantes altres, que també ho foren molt més quan deixaren de pensar en cànons

establerts i es guiaren per la força de les seves paraules. Això d'una manera similar com ho és avui el traç en la pintura o el so en la música, en què tots els estils són admesos, guiats per la mà o l'oïda de l'artista.

Tot això que acabo de dir s'explicita en els meus llibres, com a *Paraules no dites* (1981), que s'obre amb aquestes paraules meves: "Em pregunto si escriure és passió o necessitat de sobreviure", o en aquest poema de *L'arrel de l'aigua* (1995):

Si amb la sola força d'un mot
es pogués combatre tota impostura
i renéixer de nou!

¿És això el que fa que tremoli
quan la nit em cobreix amb l'intens desig
de buscar la paraula amb què definir-me?

Ja que res no és del tot
si no queda gravat com sang
damunt del paper.